

лажавашъ? Ты ли прощавашъ родителитѣ ми? И обичашъ ли ги още?

— Обичамъ ли ги? Че те какво сж кривы Янке? Когато неотмѣнимото теченіе увлича смъртныѣ, що сж виноваты подобныѣ имъ? Ахъ! Остави ма да оплачъ тебе, злочесто момиче, тебе която видѣхъ преди малко да просишъ, тебе която си отхранена посрѣдъ найнѣжнитѣ милванія на родителската си любовь и ако предлежи да отпразхъ гнѣвны думы и проклятія, предлежи да ги отпразхъ противъ немилостивитѣ онѣзи обстоятелства, които хвърлихъ въ морето на бѣдствіята тебе нѣжната, чувствителната, преданната дъщеря и неподражаема дѣвина. . .

— О, медоточны и златны уста!

— Крайната ми скръбъ е размѣсена съ высша радость. . .

И двамата любовници са прегърнхъ, а диханьето на Зефира отнесе взаимныѣ имъ стенанія, и на благоуханныѣ си крылѣ възнесе небесныѣ звукове на чистыѣ цалувкы и на пламенната любовь.

Когато са свѣстихъ, Евстатій попита Янка :

— Сега дѣ ще отидемъ?

— Въ мѣстото дѣто съмъ гостянка у една милосердна вдовица.

— Даидемъ! Нужно е да са запознахъ съ нея.

И тръгнхъ мълчаливо и замислены.

— Тѣ са спрѣха предъ едни врата, извѣстны вече на читателя.

Тѣ бѣхъ вратата на кѣщата на вдовицата Фани, майката на Александра.

Вдовицата съ свѣтильникъ въ рѣжа отвори вратата.

— Майко моя (рече Янка) защото днесъ ты замѣнувашъ майка ми! Богъ чу молитвыѣ ми. Ето азъ намѣрихъ оногози който ма е обикнхъ искренно на този свѣтъ.

— О, каква радость! Какво благополучіе. Ела, дъщи